

Seven.One Entertainment Group (věc C-260/22)

Datum rozhodnutí: 23. listopadu 2023

Závěr: *Právo EU brání vnitrostátní právní úpravě, která vysílací organizace, jejichž záznamy vysílání jsou rozmnožovány fyzickými osobami pro soukromé užití a pro účely, které nejsou komerční, vylučuje z nároku na spravedlivou odměnu stanoveného v tomto ustanovení, pokud těmto organizacím vznikne možná újma, kterou nelze kvalifikovat jako „minimální“.*

Skutkové okolnosti: Podáním došlým kanceláři Soudního dvora dne 26. července 2023 podala společnost Seven.One na základě článku 83 jednacího řádu Soudního dvora návrh na znovuotevření ústní části řízení. Na podporu svého návrhu společnost Seven.One uvedla, že stanovisko generálního advokáta vyžaduje hlubší diskusi, popřípadě opravu. Společnost Seven.One konkrétně poznamenává, že s výlučným právem vysílacích organizací udělit svolení k rozmnožování záznamů jejich vysílání podle čl. 2 písm. e) směrnice 2001/29 musí být nakládáno stejným způsobem jako s výlučným právem těchto organizací udělit svolení nebo zakázat záznam jejich vysílání, stanoveným v čl. 7 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/115/ES ze dne 12. prosince 2006 o právu na pronájem a půjčování a o některých právech v oblasti duševního vlastnictví souvisejících s autorským právem (Úř. věst. 2006, L 376, s. 28). Dále posouzení újmy způsobené vysílacím organizacím soukromým rozmnožováním nemůže být ponecháno na posouzení vnitrostátního soudu.

Právní stránka: Je na vnitrostátním soudu, aby se ve světle objektivních kritérií ujistil, že vysílacím organizacím, na rozdíl od ostatních kategorií nositelů práv uvedených v článku 2 směrnice 2001/29, vznikne z důvodu rozmnožování záznamů jejich vysílání, ke kterému neudělily svolení, pouze újma, kterou lze kvalifikovat jako „minimální“. Dále musí ověřit, rovněž ve světle objektivních kritérií, zda se v rámci kategorie nositelů práv tvořené vysílacími organizacemi všechny tyto organizace nacházejí ve srovnatelných situacích, zejména s ohledem na újmu, která jim vznikla, což by odůvodnilo vyloučení všech těchto organizací z nároku na spravedlivou odměnu. Pouze při splnění této dvojí podmínky

je třeba mít totiž za to, že vnitrostátní právní úprava, která vylučuje všechny uvedené organizace z nároku na spravedlivou odměnu, splňuje požadavky čl. 5 odst. 2 písm. b) směrnice 2001/29. V tomto ohledu se zúčastněné strany, které předložily písemná vyjádření, neshodují ani na povaze a rozsahu újmy, která vznikla vysílacím organizacím v důsledku soukromého rozmnožování záznamů jejich vysílání, ani na srovnatelnosti situací, ve kterých se tyto organizace nacházejí, podle toho, zda jsou či nejsou financovány z veřejných prostředků.

Související judikatura: Rozsudky ze dne 16. prosince 2008, *Huber*, C-524/06, EU:C:2008:724, a ze dne 4. května 2023, *Glavna direkcija „Požarna bezopasnost i zaštita na naselenieto“ (Noční práce)*, C-529/21 až C-536/21 a C-732/21 až C-738/21, EU:C:2023:374.

Relevantní právní úprava: Článek 5 odst. 2 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti.

Gemeinde Ummendorf (věc C-456/22)

Datum rozhodnutí: 14. prosince 2023

Závěr: *Právo EU brání vnitrostátní právní úpravě nebo vnitrostátní praxi, která stanoví „prahovou hodnotu de minimis“ k tomu, aby se jednalo o nehmotnou újmu způsobenou porušením tohoto nařízení. Dotčený subjekt je povinen prokázat, že následky tohoto porušení, které údajně utrpěl, představují újmu, která se liší od pouhého porušení ustanovení uvedeného nařízení.*

Skutkové okolnosti: Obec Ummendorf zveřejnila dne 19. června 2020 na internetu bez souhlasu žalobců program jednání schůze obecního zastupitelstva, v němž byla několikrát uvedena jména žalobců, jakož i rozsudek vyhlášený dne 10. března 2020 správním soudem v Sigmaringenu, Německo, který rovněž uváděl jména, příjmení a adresy bydliště žalobců. Tyto dokumenty byly přístupné na úvodní stránce internetových stránek této obce do 22. června 2020. Žalobci v původním řízení měli za to, že toto zveřejnění bylo v rozporu GDPR a obec Ummendorf jednala úmyslně, jelikož jména ostatních účastníků řízení, které vedlo k vydání uvedeného rozsudku, byla odstraněna, a požádali obec o náhradu

údajně utrpěné nehmotné újmy ve smyslu čl. 82 odst. 1 uvedeného nařízení. Mají za to, že protiprávní zpřístupnění osobních údajů jednotlivce představuje „újmu“ ve smyslu tohoto ustanovení, aniž se lze dovolávat „prahové hodnoty *de minimis*“, která by byla v rozporu se systematickou GDPR a odrazujícím účinkem uvedeného ustanovení. Obec Ummendorf má naproti tomu za to, že náhrada „nehmotné újmy“ ve smyslu čl. 82 odst. 1 GDPR vyžaduje prokázání citelné újmy a objektivně pochopitelného zásahu do osobnostních zájmů.

Právní stránka: K tomu, aby mohla „nehmotná újma“ tvrzená subjektem údajů být nahrazena, se nevyžaduje, aby tato újma musela, kdyby se prokázalo porušení ustanovení tohoto nařízení, dosáhnout určité „prahové hodnoty *de minimis*“. Tento výklad je potvrzen třetí větou bodu 146 odůvodnění GDPR, který uvádí, že „výklad pojmu ‚újma‘ by měl být široký a opírat se o judikaturu Soudního dvora při plném zohlednění cílů tohoto nařízení“. Toto široké pojetí pojmu „újma“ upřednostňované unijním normotvůrcem by přitom bylo popřeno, pokud by uvedený pojem byl omezen pouze na újmu určité závažnosti, zejména pokud jde o trvání doby, po kterou dotyčné osoby trpěly negativními důsledky porušení uvedeného nařízení. Mimoto je takový výklad v souladu s jedním z cílů GDPR, který spočívá v zajištění soudržné a vysoké úrovně ochrany fyzických osob v Evropské unii v souvislosti se zpracováním osobních údajů. Podmínění náhrady nehmotné újmy dosažením určité hranice závažnosti by totiž mohlo narušit soudržnost režimu zavedeného uvedeným nařízením, neboť odstupňování takové hranice, na kterém by závisela možnost získat uvedenou náhradu újmy, by mohlo kolísat v závislosti na posouzení soudů, kterým byla věc předložena. Ačkoli tedy nic nebrání tomu, aby zveřejnění osobních údajů na internetu a následná krátkodobá ztráta kontroly nad nimi mohly způsobit subjektům údajů „nehmotnou újmu“ ve smyslu čl. 82 odst. 1 GDPR, která zakládá nárok na náhradu újmy, je každopádně třeba, aby tyto osoby prokázaly, že takovou újmu, byť jen minimální, skutečně utrpěly.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 4. května 2023, Österreichische Post (Nehmotná újma související se zpracováním osobních údajů), C-300/21, EU:C:2023:370.

Relevantní právní úprava: Článek 82 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních

údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů).

Sparkasse Südpfalz (věc C-206/22)

Datum rozhodnutí: 14. prosince 2023

Závěr: *Právo EU nebrání vnitrostátní právní úpravě nebo praxi, která neumožňuje převod dnů placené dovolené za kalendářní rok poskytnutých pracovníkovi, který není nemocný, na dobu, která se překrývá s dobou karantény nařízenou orgánem veřejné moci z důvodu, že tento pracovník měl kontakt s osobou nakaženou virem.*

Skutkové okolnosti: TF, zaměstnanci Sparkasse Südpfalz od roku 2003, byla poskytnuta placená dovolená za kalendářní rok na dobu od 3. do 11. prosince 2020. Dne 2. prosince 2020 nařídil správní úřad okresu Gernersheim, Německo, v souladu s článkem 28 IfSG TF karanténu na dobu od 2. do 11. prosince 2020 proto, že byl v kontaktu s osobou nakaženou virem SARS-Cov-2. Dne 4. března 2021 požádal TF o převod dnů placené dovolené za kalendářní rok poskytnutých za období, které se časově shodovalo s obdobím jemu nařízené karantény. Vzhledem k tomu, že Sparkasse Südpfalz tento převod odmítla, podal TF k Pracovnímu soudu v Ludwigshafenu, Německo, předkládajícímu soudu, žalobu, kterou se domáhal toho, aby placená dovolená za kalendářní rok nebyla odečtena od doby karantény uložené orgány veřejné moci.

Právní stránka: Žalobci v původním řízení byla nařízena karanténa orgánem veřejné moci z důvodu, že přišel do kontaktu s osobou nakaženou virem SARS-Cov-2. Tento pracovník přitom nebyl během dotčeného období v pracovní neschopnosti doložené lékařským potvrzením. Takový pracovník se nachází v situaci odlišné od situace pracovníka, který má pracovní volno z důvodu nemoci a je vystaven fyzickým nebo psychickým omezením způsobeným nemocí. Nelze tedy mít za to, že cíl karantény je v zásadě srovnatelný s cílem volna z důvodu nemoci ve smyslu judikatury připomenuté v bodě 31 tohoto rozsudku. Doba karantény tudíž nemůže sama o sobě bránit plnění cílů placené dovolené za kalendářní rok, jejímž cílem je umožnit pracovníkovi, aby si odpočinul od vykonávání úkolů, které mu ukládá jeho pracovní smlouva, a aby měl čas na uvolnění a mimo pracovní zájmy. I když karanténa může mít dopad na podmínky, za nichž může pracovník svůj volný čas využít, nelze mít za to, že

by sama o sobě narušovala nárok tohoto pracovníka na skutečné využití jeho placené dovolené za kalendářní rok. Během dovolené za kalendářní rok totiž nemůže být pracovník ze strany svého zaměstnavatele podroben žádné povinnosti, která by mu bránila v tom, aby se svobodně a nepřetržitě věnoval svým vlastním zájmům v zájmu vyrovnání účinků práce na jeho bezpečnost a zdraví.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 4. října 2018, *Dicu*, C-12/17, EU:C:2018:799, ze dne 9. září 2003, *Jaeger*, C-151/02, EU:C:2003:437.

Relevantní právní úprava: Čl. 7 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/88/ES ze dne 4. listopadu 2003 o některých aspektech úpravy pracovní doby.

Chief Appeals Officer a další (věc C-488/21)

Datum rozhodnutí: 21. prosince 2023

Závěr: *Právo EU brání právní úpravě členského státu, která umožňuje orgánům tohoto členského státu, aby odmítly přiznat dávku sociální pomoci předkovi v přímé linii, který je v okamžiku podání žádosti týkající se této dávky osobou vyživovanou pracovníkem, který je občanem Evropské unie, případně mu odňaly právo pobytu po dobu delší než tři měsíce, z důvodu, že přiznání uvedené dávky by mělo za následek, že by tento rodinný příslušník již nebyl osobou vyživovanou tímto pracovníkem, který je občanem Unie, a stal by se tak nepřiměřenou zátěží pro systém sociální pomoci uvedeného členského státu.*

Skutkové okolnosti: GV, rumunská státní příslušnice, je matkou AC, rovněž rumunské státní příslušnice, která pobývá a pracuje v Irsku. AC byla kromě toho udělena irská státní příslušnost. V období od roku 2009 do roku 2016 pobývala GV několikrát v Irsku a poté se pokaždé vrátila do Rumunska nebo do Španělska. Od roku 2017 pobývá se svou dcerou v Irsku. GV požádala dne 28. září 2017 z důvodu zhoršení svého zdravotního stavu souvisejícího s artritidou o přiznání příspěvku v invaliditě na základě zákona z roku 2005. Kromě toho byla finančně závislá na své dceři, která jí pravidelně zasílala peníze.

Právní stránka: Postavení předka, který je „vyživovanou osobou“ ve smyslu čl. 2 bodu 2 písm. d) směrnice 2004/38, nemůže být dotčeno přiznáním dávky sociální pomoci v hostitelském členském státě. Jiné rozhodnutí v tomto ohledu by totiž znamenalo připustit, že přiznání takové dávky by mohlo

způsobit, že dotyčná osoba ztratí postavení vyživovaného rodinného příslušníka, a proto odůvodnit odnětí této dávky, případně ztrátu práva pobytu dotyčné osoby. Takové řešení by v praxi bránilo tomuto rodinnému příslušníkovi, který je vyživovanou osobou, aby požádal o tuto dávku, a narušilo by tak rovné zacházení přiznané migrujícímu pracovníkovi. Článek 7 odst. 2 nařízení č. 492/2011, ve spojení s čl. 2 bodem 2 písm. d), čl. 7 odst. 1 písm. a) a d) a čl. 14 odst. 2 směrnice 2004/38, tak přispívá k dosažení cíle sledovaného tímto nařízením, který spočívá v podpoře volného pohybu pracovníků, jelikož umožňuje vytvořit optimální podmínky pro integraci rodinných příslušníků občanů Unie, kteří využili této svobody a vykonávali výdělečnou činnost v hostitelském členském státě. V tomto ohledu je nutno zdůraznit, že migrující pracovník daněmi, jež odvádí v hostitelském členském státě ze závislé činnosti, kterou v něm vykonává, přispívá k financování sociálních politik tohoto členského státu, a musí z nich mít tedy prospěch za stejných podmínek jako tuzemští pracovníci. Cíl spočívající v zabránění nepřiměřené finanční zátěži pro hostitelský členský stát tudíž nemůže odůvodnit nerovné zacházení mezi migrujícími pracovníky a tuzemskými pracovníky.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 18. června 1987, *Lebon*, 316/85, EU:C:1987:302, ze dne 6. října 2020, *Jobcenter Krefeld*, C-181/19, EU:C:2020:794.

Relevantní právní úprava: Článek 45 SFEU.

Mylan (věc C-473/22)

Datum rozhodnutí: 11. ledna 2024

Závěr: *Právo EU nebrání unitrostátním právním předpisům, které stanoví mechanismus náhrady jakékoli škody způsobené předběžným opatřením založeným na režimu objektivní odpovědnosti navrhovatele těchto opatření, v jehož rámci je soud oprávněn upravit výši náhrady škody s přihlédnutím k okolnostem projednávané věci, včetně případné účasti žalovaného na vzniku škody.*

Skutkové okolnosti: Dne 3. prosince 2009 vystavil Patentový a rejstříkový úřad, Finsko, na základě evropského patentu č. EP 0 915 894 označujícího Finskou republiku společnosti Gilead a dalším dodatkové ochranné osvědčení č. 266 „Tenofovir-disoproxil (TD) a jeho soli, hydráty, tautomery a solváty v kombinaci s emtricitabinem“ (dále jen „dotčené DOO“) pro antiretrovirový léčivý přípravek určený k léčbě osob s HIV. Na jaře roku 2017 se

společnost Mylan ucházela o veřejné zakázky dvěma finskými zdravotními úřady za účelem dodávání svého generického léčivého přípravku „EMTRICITABINE/TENOFOVIR DISOPROXIL MYLAN 200 mg/245 mg, potahovaná tableta“. Obě tyto zakázky získala. Platnost evropského patentu č. EP 0 915 894 uplynula dne 25. července 2017. Společnost Gilead a další podali dne 15. září 2017 žalobu k obchodnímu soudu pro porušení práv plynoucích z dotčeného DOO proti společnosti Mylan. Společnost Gilead a další rovněž podali návrh na vydání předběžných opatření proti společnosti Mylan. Posledně uvedená společnost se proti žalobě pro porušení a návrhu na vydání předběžných opatření bránila. Dne 30. listopadu 2017 podala rovněž k tomuto soudu žalobu na neplatnost dotčeného DOO. Rozhodnutím ze dne 21. prosince 2017 obchodní soud vyhověl návrhu společnosti Gilead a dalších na vydání předběžných opatření na základě dotčeného DOO a zakázal společnosti Mylan pod hrozbou pokuty ve výši 500 000 eur, aby během doby platnosti dotčeného DOO nabízela, uváděla na trh a používala dotčené generikum, jakož i aby dotčené generikum pro tyto účely dovážela, vyráběla a měla v držení. Tento soud dále nařídil, že tato opatření zůstanou v platnosti do doby, než bude rozhodnuto v řízení ve věci samé nebo než budou ve věci vydána jiná nařízení.

Právní stránka: Pokud jde o přiměřenost a spravedlnost právní úpravy předběžných opatření zahrnující režim objektivní odpovědnosti za účelem zajištění náhrady škody žalovanému, který utrpěl škodu způsobenou neodůvodněnými předběžnými opatřeními, je třeba konstatovat, že unijní normotvůrce směrnicí 2004/48 stanovil právní nástroje, které umožňují globálním způsobem zmírnit riziko, že žalovanému vznikne újma v důsledku předběžných opatření, a tak ho chránit. Unijní normotvůrce tím chtěl zajistit rovnováhu mezi vysokou úrovní ochrany práv duševního vlastnictví a právy a svobodami žalovaného. Pokud jde o neexistenci překážky oprávněného obchodu, je třeba uvést, že domněnka platnosti práva duševního vlastnictví umožňuje jeho nositeli podat žalobu a podat návrh na vydání předběžných opatření před jakýmkoliv řízením ve věci samé. Tento nositel však musí podat žalobu pro porušení práva ve lhůtě stanovené v čl. 9 odst. 5 směrnice 2004/48, přičemž tato žaloba je obecně doprovázena žalobou nebo protinávrhem žalovaného na prohlášení neplatnosti uvedeného práva. Lze konstatovat, že právní úprava předběžných opatření zahrnující

režim objektivní odpovědnosti nevytváří překážku oprávněného obchodu. A konečně pokud jde o odrazující povahu takové právní úpravy předběžných opatření, jako je právní úprava v článku 9 směrnice 2004/48, která zahrnuje režim objektivní odpovědnosti, je třeba uvést, že vzhledem k tomu, že soud, kterému byla předložena žaloba na náhradu škody, může při stanovení výše náhrady škody zohlednit všechny okolnosti věci, včetně chování žalovaného, nemůže takový režim objektivní odpovědnosti zpochybnit odrazující povahu právní úpravy předběžných opatření.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 16. července 2015, *Diageo Brands*, C-681/13, EU:C:2015:471, ze dne 28. dubna 2022, *Phoenix Contact*, C-44/21, EU:C:2022:309.

Relevantní právní úprava: Článek 9 odst. 7 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES o dodržování práv duševního vlastnictví.

Nárokuj s.r.o. (věc C-755/22)

Datum rozhodnutí: 11. ledna 2024

Závěr: *Právo EU nebrání tomu, aby byl věřitel v případě, že nesplnil povinnost posoudit úvěruschopnost spotřebitele, sankcionován v souladu s vnitrostátním právem neplatností smlouvy o spotřebitelském úvěru a zánikem jeho nároku na zaplacení sjednaných úroků, i když tato smlouva byla stranami v plném rozsahu splněna a spotřebitel v důsledku nesplnění výše uvedené povinnosti neutrpěl škodlivé následky.*

Skutkové okolnosti: Spotřebitel si u společnosti JET Money s.r.o., jejíž právní nástupkyní je společnost EC Financial Services, sjednal spotřebitelský úvěr ve výši 50 000 Kč (přibližně 2 000 eur). Před uzavřením této smlouvy poskytl spotřebitel určité informace o své osobní a ekonomické situaci. Úvěr následně splatil i s příslušenstvím, přičemž výše splacené částky činila 85 000 Kč (přibližně 3 500 eur). V průběhu splácení tohoto úvěru proti uvedené smlouvě nic nenamítal. Společnost Nárokuj, žalobkyně v původním řízení, je obchodní společností, již spotřebitel postoupil pohledávky, které mohl uplatnit vůči věřiteli na základě smlouvy o spotřebitelském úvěru. Před Okresním soudem Praha-západ, který je předkládajícím soudem, tato společnost namítá neplatnost této smlouvy z důvodu, že věřitel nesplnil svou povinnost posoudit úvěruschopnost spotřebitele. V rámci své žaloby na vydání bezdůvodného obohacení požaduje zaplacení částky 35 000 Kč, která představuje rozdíl mezi výší jistiny

uvedeného úvěru a částkou splacenou spotřebitelem, se zákonným úrokem z prodlení. EC Financial Services, žalovaná v původním řízení, má za to, že úvěruschopnost spotřebitele byla posouzena dostatečně a že se každopádně neuplatní pravidla týkající se ochrany spotřebitele, neboť pohledávku dotčenou v původním řízení již nevlastní spotřebitel, nýbrž obchodní společnost.

Právní stránka: I v případě, že úvěrová smlouva uzavřená spotřebitelem byla v plném rozsahu splněna, aniž tento spotřebitel během tohoto plnění nebo v návaznosti na něj utrpěl škodlivé následky, platí, že – jak vyplývá z bodů 33 a 34 tohoto rozsudku – povinnost stanovená v článku 8 směrnice 2008/48 má za cíl nejen chránit spotřebitele před takovými riziky, ale také to, aby věřitelé jednali zodpovědně a úvěry nebyly poskytovány spotřebitelům, kteří nejsou úvěruschopní. Kdyby uplatnění sankce neplatnosti úvěrové smlouvy, jakož i zániku nároku věřitele na zaplacení sjednaných úroků bylo podmíněno tím, že spotřebitel utrpěl škodlivé následky, mohlo by to přispět k nedodržování povinnosti věřitelů, která pro ně vyplývá z článku 8 směrnice 2008/48. Taková situace by totiž mohla povzbudit věřitele k tomu, aby neprováděli systematické a vyčerpávající posouzení

úvěruschopnosti všech spotřebitelů, kterým poskytují úvěry, což by bylo v rozporu s účelem spočívajícím v zajištění odpovědného jednání věřitelů a v předcházení nezodpovědným praktikám při poskytování úvěrů spotřebitelům. Takový výklad by ostatně mohl ohrozit skutečně odrazující povahu stanovené sankce. A dále, i když sankce dotčená v původním řízení může v rozsahu, v němž s sebou nese zrušení úvěrové smlouvy, bezpochyby vyvolat závažné dopady pro věřitele, sama tato okolnost neznamená, že by věřitel nutně utrpěl nepříznivé následky, které by byly nepřiměřené dvojímu účelu sledovanému článkem 8 směrnice 2008/48, ani že by riziko, že bude vystaven těmto dopadům i po splacení úvěru, představovalo zásah do svobody podnikání.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 24. února 2022, *Agenzia delle dogane e dei monopoli a Ministero dell'Economia e delle Finanze*, C-452/20, EU:C:2022:111, ze dne 5. března 2020, *OPR-Finance*, C-679/18, EU:C:2020:167.

Relevantní právní úprava: Články 8 a 23 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/48/ES o smlouvách o spotřebitelském úvěru.

Zpracoval: Jan Tlamycha